

ΛΟΓΟΙ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΙΔΙΜΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΒΙΜΠΟΝ,

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΥΠΟ

Κ. ΚΟΝΤΟΓΟΝΟΥ,

Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῇ ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ
Ῥιζαρίῳ Σχολῇ,

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ .

ΥΠΟ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΒΛΑΧΑΚΗ,

Ἱεροδιακόνου καὶ φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας,

ΚΑΙ

Ο ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΥΠΟ

ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ Χ. ΜΗΝΟΠΟΥΛΟΥ,

Ἱεροδιακόνου καὶ φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας.

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. ΚΤΕΝΑ ΚΑΙ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

[Ἰδιοῦν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ «Στέμματος»].

—
1869

1801

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1801

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

LIBRARY

1801

AKADHMI

AKADHMI

ΛΟΓΟΙ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΙΔΙΜΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ

ΣΗΥΡΙΑΩΝΑ ΒΙΜΠΟΝ,

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΥΠΟ

Κ. ΚΟΝΤΟΓΟΝΟΥ,

Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῇ ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ
Ῥιζαρείῳ Σχολῇ,

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΥΠΟ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΒΛΑΧΑΚΗ,

Ἱεροδιακόνου καὶ φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας,

ΚΑΙ

Ο ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΥΠΟ

ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ Χ. ΜΗΝΟΠΟΥΛΟΥ,

Ἱεροδιακόνου καὶ φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας.

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. ΚΤΕΝΑ ΚΑΙ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

[Ὅπισθεν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ «Στέμματος»].

—
1869

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΛΧΑΣ
ΕΦΟΡ. ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

1870

THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

OF TORONTO

1870

THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

OF TORONTO

OF TORONTO

OF TORONTO

OF TORONTO

OF TORONTO

AKADHMIA

OF TORONTO

OF TORONTO

OF TORONTO

OF TORONTO

OF TORONTO

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΒΙΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ,

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τῆ 22

Σεπτεμβρίου 1870

ΓΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΝΤΟΓΟΝΟΥ,

Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ
Ῥιζαρείῳ Σχολῇ.

»Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται
αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνά-
ναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ
ῥάφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ, εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.»

Σοφ. Σολομ. γ', 1—4.

Αἱ ψυχαὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ δικαίων ἀνθρώπων, — πανιε-
ρώτατε ἱεράρχα, εὐλαβέστατον καὶ τίμιον πρεσβυτέριον,
καὶ λοιποὶ πάντες ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅσοι πάρεστε ἐν
τῇ τελετῇ ταύτῃ τῇ πενθίμῳ καὶ λυπηρᾷ, — αἱ ψυχαί,
λέγω, τῶν ἀγαθῶν καὶ πιστῶν, τῶν ἀκουσάντων τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιησάντων τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα,
μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀληθινὴν καὶ ἀτελεύτητον,
καὶ εἶναι ἐν χειρὶ Θεοῦ· οὐκέτι βάσανος ἄπτεται αὐτῶν
οὐδεμίᾳ· διατρίβουσιν ἐν ταῖς ἐπουρανίοις σκηναῖς, ἐνθα
οὔτε πόνος ὑπάρχει, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός· μόνον
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀφρόνων καὶ ἀσυνέτων ἢ ἀφ' ἡ-
μῶν ἔξοδος καὶ πορεία καὶ ἐκδημία αὐτῶν φαίνεται δει-

νὸν κακὸν καὶ σύντριμμα καὶ καταστροφή· ἀλλ' αὐτοί,— αὐτοὶ εἶναι ἐν τῇ αἰωνίᾳ εἰρήνῃ καὶ ἀναπαύσει. Δικαίων ψυχὰ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τε θάνατοι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ, εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Ταῦτα διδάσκει ὁ σοφὸς τὰ θεῖα Σολομῶν εἰς παραμυθίαν παντός θνητοῦ, ὅταν οὗτος βλέπῃ χωριζομένους ἀπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου τοὺς εὐσεβεῖς καὶ χρηστοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλους. Ὡ πόσον παραμυθητικὴ εἰς ἡμᾶς διδασκαλία εἶναι νὰ γινώσκωμεν, ὅτι ὃν κλαίωμεν καὶ πενθοῦμεν, δι' ὃν ἀφρόνως λυπούμεθα, ὅτι ἀποθανῶν ἀπωλέσθη καὶ κατεστράφη διὰ παντός, οὗτος τοῦναντίον, ἐπειδὴ ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἐπορεύθη τὴν ὁδὸν τῆς ἀγαθότητος καὶ εὐσεβείας, ζῆ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ τῆς μακαρίας ἀπολαύει ἀναπαύσεως καὶ εἰρήνης!

Ὡ εἰς ὅποιαν ἱεράν χαρὰν ἐν Κυρίῳ μετατρέπεται τότε ἡ λύπη ἡμῶν καὶ ὀδύνη! Καὶ σήμερον, ἀδελφοί, καὶ σήμερον δίδονται περίστασις εἰς ἡμᾶς, κηδεύοντας τὸν νεκρὸν τοῦ ἐν πρεσβυτέροις εὐλαβεστάτου Σπυριδῶνος Βίμπου, νὰ παρηγορηθῶμεν ἐκ τῆς τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος διδασκαλίας ἐκείνης, καὶ νὰ ἐλπίσωμεν εἰς τὴν ἀγαθότητα τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἐν Χριστῷ κοιμηθέντος τούτου ἀδελφοῦ ἡμῶν θέλει συναλισθῆ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δικαίων καὶ ἀξιωθῆ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς αἰδίου μακαριότητος. Τὴν ἐλπίδα ἡμῶν ταύτην θέλει βεβαιώσῃ βραχεῖά τις ἐξιστόρησις τῶν κατὰ τὸν βίον τοῦ μακαρίτου.

Ἐγεννήθη ὁ Σπυριδῶν Βίμπος ἐν ταῦθα, ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, τῷ 1798. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μιχαήλ, καταγόμενος ἐκ τοῦ χωρίου τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς Σπάτα, ἦτο παράδειγμα ἀν-

δρὸς ἀγαθοῦ καὶ πράου· ἡ δὲ μήτηρ, Φυλακτὴ καλουμένη, ἐτιμαῖτο μάλιστα καὶ αὐτὴ διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν συνετὴν περὶ τοῦ ἰδίου οἴκου μέριμναν. Λίαν δ' εὐσεβεῖς ἀμφοτέρω ὄντες, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ χρηστότητι ἐξέθρεψαν τὸν υἱὸν καὶ τὰ τότε κοινὰ διδασκόμενα γράμματα ἐπιδεδύσαντο, ἅτινα διὰ τὰς περιστάσεις τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ οἱ λοιποὶ συνηλικιώται αὐτῶ ἐδιδάσκοντο. Καὶ ἐμαθήτευσεν λοιπὸν ὁ Σπυρίδων, συσχολαστὴν ἔχων τὸν μακαρίτην Γεώργιον Λιούμην, τὸν παιδιόθεν φίλον αὐτοῦ καὶ γείτονα, παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ γραμματοδιδασκάλῳ Λεοντίῳ τῷ ἱερομονάχῳ, παρ' ᾧ καὶ ἠύξανετο καὶ προέκοπτε μάλιστα εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι παντὸς γνησίου χριστιανοῦ τὸ τιμαλφέστατον ἐγκαλλώπισμα. Ἐκ δὲ τούτου πρώτως ἀνεπτύχθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μακαρίτου καὶ ἐκρατύνθησαν αἱ δύο πρώτισται καὶ κυριώταται τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ διανοίας ἀγάπη, ἐφ' ἧς ἐποικοδομεῖται ὁ ἐν εὐσεβείᾳ βίος, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ἡ ἀνυπόκριτος, ἥτις τὸ καθόλου ἐκδηλοῦται μάλιστα ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὴν πατρίδα. Διὰ τοῦτο, ἅμ' ἀκουσθέντος ἐν ἔτει 1821 τοῦ φαιδρου εἰς πάντας τοὺς Ἑλληνας σαλπίσματος περὶ τῆς παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐξεγέρσεως πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς δούλης πατρίδος, εὐθὺς καὶ ὁ μακαρίτης Σπυρίδων προθύμως συντάσσεται μετὰ τῶν ἐν ταῖς πολεμικοῖς φάλαγγι γενναίων συμπολιτῶν αὐτοῦ, καὶ ὑπηρετεῖ τῇ πατρίδι κατὰ δύναμιν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνι ὑπὸ τοῖς ἀειμνήστοις ἀρχηγοῖς Λέξα, Μακρογιάννη, Κριζώτῃ, Γούρα, Ὀδυσσεὶ καὶ τῷ Γαλάτῃ Φαβιέρῳ. Ἐγκλείεται δὲ καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς ἀκροπόλεως καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ χρονικὸν διάστημα, καὶ πείναν καὶ δίψαν καὶ πᾶσαν στενοχωρίαν καὶ κακουχίαν καρτεροφύχως ὑπο-

μένει ταῦτα δὲ πάντα ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος, ἣν ὑπερβαλλόντως ἠγάπησεν.

Μετὰ δὲ τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου καὶ τὴν τῆς βασιλείας καθίδρυσιν ὁ μακαρίτης, οὐδεμίαν ἔχων ἀξίωσιν ἐπὶ ὀφειλομένη δῆθεν αὐτῷ ἀμοιβῇ, διότι, ὡς τέκνον πιστὸν τῆς πατρίδος, ἐξεπλήρωσε καὶ αὐτός, ὡς ἐδύνατο, τὸ πρὸς αὐτὴν καθήκον, ἔζησεν ἀνεξάρτητος μὲν πάσης πρὸς τὴν βασιλικὴν Κυβέρνησιν ὑποχρεώσεως, πιστῶς δὲ ὡς τίμιος πολίτης τοὺς νόμους τῆς πολιτείας φυλάσσων. Καὶ διῆγε λοιπὸν τὸν βίον ἐντίμως ἐμπορευόμενος καὶ παρὰ πάντων ἀγαπώμενος. Ἄλλ' ἐν τῇ ἐμπορείᾳ ὑπάρχουσι συνήθως κίνδυνοι ἀποτυχίας οὐκ ὀλίγοι· εἰς τούτους ἐμπεισῶν καί, τὸ χαλεπώτατον, εἰς ὑπογραφὰς ὡς ἐγγυητῆς ἐμπλεχθεὶς ἕνεκεν ἀγαθότητος καὶ ἀπλότητος ἤθους, μεγάλως ὑπέστη ζημίας καὶ ἐδυστύχησεν. Ἄλλ' ὅμως, ὡς ἀληθῆς χριστιανός, πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας ἔχων εἰς τὴν πανάγαθον τοῦ Ὑψίστου πρόνοιαν, γενναιοψύχως ὑπομείνας τὸ πάθημα, ἤρχισε νὰ μετέρχεται ἦν ἐγίνωσκε ραπτικὴν τέχνην, ὅπως ἐξ αὐτῆς πορίζεται πάλιν ἐντίμως τὰ πρὸς διατροφήν τῆς πολυμελοῦς αὐτοῦ οἰκογενείας. Ἐν ἔτει δὲ 1852 ἐκ τε ὑπερβολῆς εὐσεβείας καὶ μεγάλης πρὸς τὰ θεῖα εὐλαβείας, ἐν ἣ παιδιόθεν ἦτο ἀνατεθραμμένος ὁ μακαρίτης, ἐβουλεύσατο νὰ ἀφιερῶσιν ἑαυτὸν ἰδιαζόντως εἰς τὴν τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρεσίαν, πάντως πρὸς μείζονα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀγιασμόν. Καὶ δὴ, οὐδενὸς εὐρεθέντος αὐτῷ κωλύματος πρὸς τὸ ἱερατεῦσαι, χειροτονεῖται ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος διορίζεται πρῶτον μὲν ἐν τῷ τοῦ λεγομένου Μεγάλου Μοναστηρίου ναῶ, ἔπειτα δὲ ἐν τῷ σεπτῷ τούτῳ τοῦ ἀγίου Δημητρίου. Ὅποῖός τις δ' ἐχηρμάτισεν ἐπὶ δεκαοκτῶ ὄλα ἔτη ὡς λειτουργὸς τοῦ θυσιαστηρίου, ὄντως μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἄκρας εὐλαβείας τὰ ἱερατικὰ αὐτοῦ καθήκοντα ἐπιτελῶν σωφρόνως καὶ κο-

σμίως πολιτευόμενος, και ἔχων κατά τὸν ἀπόστολον Παῦ-
λον τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ
συνειδήσει, θέλουσι μαρτυρήσει πιστότερον ἐμοῦ οἱ
εὐσεβεῖς αὐτοῦ ἐνορίται, οἵτινες ἔσχον αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦ-
τον χρόνον πνευματικὸν αὐτῶν πατέρα. Καὶ ναὶ μὲν ἔ-
λειπεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ κυριώτατον τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος
προσόν, τὸ διδακτικόν, δηλονότι ἡ ἰκανότης τῆς ἐπ' ἐκ-
κλησίας ὀμιλίας, δι' ἧς ναὶ ἐρμηνεύη εἰς τοὺς πιστοὺς τὰ
ῥήματα τοῦ Κυρίου και ναὶ διδάσκη και ναὶ στηρίξη αὐτοὺς
εἰς τὰ θεῖα τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως δόγματα και εἰς τὰς
τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς ἀρετάς· ἀλλ' ὅμως, καίτοι ἐ-
στερεῖτο ὁ μακαρίτης τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἰδιότητος, ἦν
δὲν ἐδυνήθη ναὶ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἐκ περιστάσεως,
οὐκ ἀξιωθεὶς τῆς προσηκούσης ἐκπαιδεύσεως κατὰ τοὺς
χρόνους τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι
καὶ τὰ ὀλίγα και ἀπλούστατα ἐκεῖνα, ἅπερ ἔλεγε πρὸς
τοὺς ἑαυτοῦ ἐνορίτας ἐν ταῖς μετ' αὐτῶν ἐντεύξεσι και
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ἐξομολογήσεως μυστηρίῳ, ὡς πατὴρ πνευ-
ματικός, προτρέπων αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν ἁμαρτιῶν, εἰς
πίστιν ζῶσαν και θερμὴν, εἰς ἀγάπην τὴν πρὸς ἀλλήλους·
οὐδεμία, λέγω, ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι και τὰ ὀλίγα ταῦ-
τα, ἀπὸ χειλέων κοσμίου και σεβασμίου ἱερέως ἐξερχό-
μενα, οὐκ ὀλίγον καρπὸν ἔφερον εἰς τὴν καρδίαν εὐλα-
θῶν χριστιανῶν. Καὶ ὁ ἀπόστολος και εὐαγγελιστῆς Ἰω-
άννης, ὁ ὑψηπέτης τῆς θεολογίας αἰτός, ὁ τοσαῦτα ὑ-
ψηλὰ διδάξας και ἐρμηνεύσας νοήματα, ὑπέργηρος ἦδη
γενόμενος, ὁσάκις ἤρχετο εἰς τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν
βασταζόμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐπειδὴ οὐκέτι
ἐδύνατο ναὶ ἐκτείνῃ τὸν λόγον εἰς μακρὰς ὀμιλίας, περιω-
ρίζετο μόνον ναὶ λέγῃ πρὸς τὸν λαὸν τὸ βραχύτατον τοῦτο
λόγιον· **Τέκνα μου ἀγαπητά, ἀγαπᾶτε ἀλ-**

(κατὰ τὴν ἐπιτομήν) καὶ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ὡς ἀγαπᾶτε ἑαυτοὺς

λήλους. Ἄλλ' ὅποσον μεγάλης ἀρετῆς οἰκοδομητικῆ ἦτο καὶ ἡ συντομωτάτη αὐτῆ παραίνεσις!

Ὡς ἱερεὺς δὲ ὁ μακαρίτης Σπυρίδων, πλήρης ζήλου ὑπὲρ παντός, ὅπερ ἀποβλέπει καθόλου εἰς τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, ἠγάπα ὑπερβαλλόντως καὶ τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ εὐπρέπειαν ὄθεν ἐν τοῖς πρώτοις τάσσεται τῶν προτεινάντων εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον καὶ συνδραμόντων ἵνα ὁ ἐνοριακὸς οὔτος ναὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου μὴ μόνον ἀνακαινισθῆ ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον, ἀλλὰ καὶ τοιχογραφηθῆ ἐσωτερικῶς οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου δι' ἱερῶν εἰκόνων.

Ναί, τοιοῦτος ὑπῆρξε καὶ ὡς ἱερὸς τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρέτης ὁ σεβάσμιος οὔτος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ἡμῶν ὡς δὲ οἰκογενειάρχης, ὁποῖος καὶ ὁποίας ἔσχεν ἰδίας ἀρετάς; Καλῶς τοῦ οἴκου αὐτοῦ προέστη, καὶ φιλοστοργότατος πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐγένετο, πολλὰ περὶ αὐτῶν φροντίσας, καὶ πολλὰ πολλάκις καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος δαπανήσας ἐπὶ τὴν ὀρθὴν καὶ χριστιανικὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν καὶ ἐκπαίδευσιν· διότι, καίτοι ὀλίγα μόνον γράμματα ἐγίνωσκεν, ἦτο ὅμως σφόδρα φιλόμουσος καὶ ὑπὸ διακαοῦς ζήλου ὑπὲρ τῆς παιδείας ἐφλέγετο. Διὸ μέγας ἔχαιρέ βλέπων ἐν τῇ πρεσβυτικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ δύο ζήλωτὰ τοῦ ἰδίου οἴκου στηρίγματα· ἔνθεν μὲν, τὴν θυγατέρα κατὰ τὸ προσῆκον ἐκπαιδευθεῖσαν καὶ καλῶς ἀποκατασταθεῖσαν καὶ καλλίστην καὶ συνετὴν γενομένην οἰκοδέσποιαν καὶ μητέρα· ἔνθεν δέ, τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν ἐντίμως καὶ ἐπαξίως εἰς τὸν ὑπατον τῆς ἱερωσύνης βαθμὸν ἀνυψωθέντα ἐπ' εὐκλείᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐχοσμεῖτο δὲ μάλιστα ὁ μακαρίτης τῇ ἀρετῇ τῆς τοῦ χαρακτήρος σταθερότητος καὶ τοῦ ἀτρομήτου ἐν ταῖς συμφοραῖς· πίστιν ἔχων ἀκράδαντον εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ ταύτῃ πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτοῦ ἐπέβριπτεν,

καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας ἐστήριζεν ὡς ἐπὶ ἀσφαλῆ ἄγκυραν σωτηρίας· ἦτο εὐλικρινὴς καὶ τὸ ψεῦδος σφόδρα ἀποστρεφόμενος, ἀγαθὸς καὶ ἀμνησίκακος· εἰ δέ ποτε αὐτὸς ἔνεκεν ὀξυθυμίας περιέπιπτεν εἰς παρεκτροπὴν τινα ἐν τοῖς λόγοις, εὐθὺς μεταμελόμενος ἠτεῖτο συγγνώμην. Διὰ ταύτην δὲ τὴν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἀγαθότητα ἠξιώθη παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὧν ἠύχετο καὶ ἐπεθύμει· διότι προαισθόμενος τὸν θάνατον ἐπερχόμενον, μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ παρὰ πάντων συγχώρησιν αἰτησάμενος, παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα ἐν μέσῳ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ οἰκείων, ἐν τῷ γενεθλίῳ αὐτοῦ τόπῳ, ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, καὶ θέλει ταφῆ παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν Νεοφύτῳ, ὃν εἰς ὑπερβολὴν ἐσέβετο καὶ ἠγάπα. Ταῦτα δὲ πάντα ἤτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσήκουσεν αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ὀλίγων τούτων περὶ τοῦ μακαρίτου Σπυριδῶνος τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου πληροφοροῦμεθα, νομίζω, ἀδελφοί, ὅτι βεβαιοῦται ἡ ἐλπίς, ἣν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐπὶ τὸν πανάγαθον Θεόν, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ θέλει συγκαταταχθῆ μετὰ τῶν δικαίων ψυχῶν, αἵτινες εἶναι ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ τῆς αἰδίου ἀπολαύουσιν εἰρήνης καὶ ἀναπαύσεως. Ἀλλ' ὅπως καὶ ὁ ἐν Τριάδι δοξαζόμενος καὶ πανσέπτως προσκυνούμενος Θεὸς καταξιώσῃ τῷ ὄντι τῆς μελλούσης μακαριότητος τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου αὐτοῦ τούτου, δεῦτε καὶ ἀλλιν ἱκετεύσωμεν τὸν Κύριον, ἵνα δι' εὐχῶν πάσης τῆς Ἐκκλησίας συγχωρήσῃ μὲν αὐτῷ εἴτε ὡς ἄνθρωπος ἤμαρτεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀποδῶ δὲ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τὸν ἀμάραντον τῆς ἀφθαρσίας στέφανον· ἐπιφωνήσωμεν δὲ ἡμεῖς αὐτῷ ἐξ ἀδελφικῶν σπλάγγνων τρίς καὶ τό· ὁ Θεὸς συγχωρήσαι σοι, ἀείμνηστε Σπυριδῶν πρωτοπρεσβύτερε· ὁ Θεὸς συγχωρήσαι σοι· ὁ Θεὸς συγχωρήσαι σοι· αἰωνία σου ἡ μνήμη. Ἀμήν.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΒΙΜΠΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ

ΥΠΟ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΒΛΑΧΑΚΗ,

Ἱεροδιακόνου καὶ φοιτητοῦ τῆς θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

» Τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον εὖ ἔσται
» ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς
» αὐτοῦ εὐλογηθήσεται.»

(Σειρὰχ, α', 13.).

Σπυρίδωνος Βίμπου, τοῦ εὐλαβεστάτου καὶ αἰδεσιμω-
τάτου πρωτοπρεσβυτέρου, τὸν νεκρὸν κηδεύομεν σήμε-
ρον. Συχνάκις, ἀγαπητοί, ἐπισκέπτεται ἡμᾶς ἡ τοῦ θα-
νάτου δξυτάτη καὶ δίστομος μάχαιρα, πικρὸν καὶ δυσ-
φόρητον ἐπιφέρουσα χωρισμὸν καὶ δεινοτάτην τὴν τῆς
καρδίας πληγὴν. Συχνάκις, λέγω, ὁ θάνατος ἐπισκέ-
πτεται τῶν μερόπων τὸ γένος, καὶ βαρέως πλήττει τὰς
ψυχὰς τῶν ἐγκαταλειπομένων, αἵτινες οἶονεὶ σωματι-
κῶς τραυματιζόμεναι ἀντὶ αἱμάτων θερμὰ προχέουσι
τὰ δάκρυα. Ποθοῦσι διακαῶς τοὺς φιλοστάργους γο-
νεῖς τὰ τέκνα καὶ ταχερὰ δακρύων ρεῖθρα καταβρέχουσι
τὰ ὑπὸ τῆς βαθείας τοῦ πένθους νεφέλης κεκαλυμμένα
αὐτῶν πρόσωπα. Βαρυπενθοῦσι καὶ στεναίζουσιν οἱ φιλό-
στοργοὶ γονεῖς ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν φιλητάτων αὐτῶν
τέκνων. Βαρέως φέρουσιν οἱ συγγενεῖς τὸν χωρισμὸν τῶν
συγγενῶν καὶ οἰκείων, καὶ μνημονεύουσιν οἱ φίλοι τῶν
ἀγαθῶν καὶ ἐγαρέτων, τῶν εἰλικρινῶν καὶ ἐπιστηθίων αὐ-

τῶν φίλων, ἐπισπένδοντες εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν συμπαθείας καὶ πόθου θαλερόν δάκρυ.

Ὁ σιδηροῦς οὗτος τοῦ θανάτου βραχίων, ὅστις βαρὺς ὑψοῦται ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἐπάταξε καὶ σήμερον πικρῶς τὰς ψυχὰς πάντων, ἀφαρπάσας ἐκ μέσου ἡμῶν τὸν σεβάσμιον τοῦτον οἰκονόμον τῶν τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, καὶ θέτων ἤδη αὐτὸν εἰς τοῦ παμφάγου τάφου τὸ στόμα. Φωνὴ δὲ καθήκοντος ἱεροῦ συνεκάλεσεν ἡμᾶς σήμερον, ὅπως ἐπιτελέσωμεν τὴν θλιβερὰν ταύτην καὶ πένθιμον τελετήν, καὶ συμπροπέμψωμεν αὐτὸν εὐλαβῶς ἐκ τοῦ προσκαίρου καὶ ἐπιγείου τούτου βίου εἰς τὴν οὐράνιον καὶ μόνιμον καὶ κοινὴν τοῖς πᾶσι πατρίδα ἐκδημοῦντα. Καὶ ἰδοὺ λοιπόν, σεβασμιωτάτων ἱεραρχῶν ἱεροπρεπεστάτη χορεία, καὶ ἱερέων συναδέλφων αὐτῶ καὶ συλλειτουργῶν εὐλαβέστατος ὄμιλος, καὶ τέκνων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ γνωρίμων κατηφῆς καὶ τεθλιμμένη ὁμήγυρις, τὸ ὕστατον περικυκλοῦσιν ἄπνουν καὶ ἄψυχον προκαθήμενον τὸν τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦτον Λευίτην. Ἐν τῇ χορείᾳ δὲ ταύτῃ τῶν οἰκείων καὶ φίλων ἐναριθμῖος καὶ γῶ, καὶ μάλιστα τῶν οἰκειοτέρων, δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ προσφέρω τὴν ἐν λόγῳ ἱερᾶς εὐγνωμοσύνης καὶ εὐλιχρinoῦς ἀγάπης προσφορὰν ἐπὶ τὸν ἀνοιγόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὰ φοντοῦ προκειμένου, καίπερ πρὸ ἐμοῦ ἐπ' ἐκκλησίας λαλήσαντος ἀνδρός, οὔτινος ἢ βαθεῖα παιδεῖα καὶ ἀμφιλαφῆς πολυμαθεῖα πολὺν ἐμποιοῦσι τὸν θαυμασμόν. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παραλείψω ἱερὸν καθήκον ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τε τὸν προκειμένον ἐν μέσῳ ἡμῶν νεκρόν, καὶ πρὸς τὸν βαρυπενθοῦντα ἐπὶ τῇ σερήσει τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ πατρὸς σεβασμιώτατον καὶ σοφὸν ποιμενάρχην, πολυσέβαστον, καὶ πολὺ ἐν ἐμοὶ δυνάμενον ; Διὸ τὴν ἐμὴν παριδῶν ἀσθένειαν, παρίσταμαι μέσος ἡμῶν ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ τοῦ κοπετοῦ καὶ τοῦ

θρήνου, ἔνθα χλοερά κυπάρισσος διὰ τοῦ ἤχου αὐτῆς γλυκὺν καὶ νήδυμον ἀπεργάζεται τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ἐνταῦθα κοιμωμένων τὸν ὕπνον, ὅπως διὰ βραχέων ἐξετάσω τὸν προκείμενον νεκρὸν, ὁποῖος ὑπῆρξεν ὡς πολίτης, ὁποῖος ὡς λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου, καὶ ὁποῖος ὡς πατήρ. Πέποιθα δέ, ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς τρεῖς ταύτας ἐπόψεις θέλει δειχθῆ ὁ αἰδίδιμος πρωτοπρεσβύτεος Σπυρίδων Βίμπος, ὅτι ἔφερε πάντοτε ἐν ἑαυτῷ ἐρριζωμένον τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, τὴν βεβαίαν ταύτην καὶ ἀληθινὴν βάσιν τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, καὶ ὅτι αὐτοῦ ὡς φοβουμένου τὸν Κύριον, ἀγαθὰ ἀπέβησαν τὰ ἔσχατα καὶ εὐλογημένη ἡ ἡμέρα τῆς τελευτῆς. «Τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον εὖ ἔσται ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ εὐλογηθήσεται.»

Ὁ αἰμίμητος Σπυρίδων Βίμπος, πρὸ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ συνήθως Ἀναγνώστης Βίμπος ὀνομαζόμενος, ἐγεννήθη τῷ 1800 περίπου ἐν τῇ κλεινῇ ταύτῃ τῶν Ἀθηνῶν χώρᾳ, τῇ διττῶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου δεδοξασμένη ἐπὶ τε σοφίᾳ καὶ πολεμικῇ ἀρετῇ. Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητοί, οὐδεμία πόλις ὑπὸ τὸν ἥλιον δύναται νὰ καυχηθῆ συγχρόνως τόσον εἰς μέγαν πλοῦτον προγονικῆς σοφίας, ὅσον καὶ εἰς ἀνεκτίμητον θησαυρὸν πατροπαράδοτου εὐκλείας καὶ δόξης. Ἄλλ' ἐγεννήθη ὀμακαρίτης ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν πυκνὰ καὶ ζοφώδη ἀσεβῶν καὶ κακοτρόπων βαρβάρων νέφη ἐκάλυπτον τὸν πνευματικὸν τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης χώρας γαλήνιον ὀρίζοντα. Ἀνῆκε δὲ ὡς ἐκ τοῦ γένους εἰς τὴν μεσαίαν ἐκείνην τῶν πολιτῶν τάξιν, ἐν ἣ εὐρίσκει τις πάντοτε, ὡς εἰς εὐαγγῆτινα χῶρον, ἐνδιατωμένην τὴν σεμνὴν καὶ σωτήριον τῶν ἀρετῶν χορείαν, ἔνθα οὔτε πλοῦτος ὑπέρογκος ἐπαπειλεῖ τὴν ἐξαχρείωσιν καὶ ἐξάμβλωσιν τῶν ἡθῶν, ὡς τοῦτο συμβαίνει μάλιστα παρ' ἡμῖν, οὔτε πάλιν ἀφ' ἑτέρου ἐνδεῖα, ἀδύνατον καθιπτῶσα

τὴν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου μόρφωσιν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω λοιπὸν ἐκ γονέων τὰ μάλα εὐσεβῶν καταγόμενος, καὶ σὺν τῷ μητρῷ γάλακτι καὶ τὸ γάλα τῆς εὐσεβείας θηλάσας, κατήντησεν εἰς τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας στάδιον, ὅποτε ἐμαθήτευσεν μετὰ καὶ ἄλλων συμπολιτῶν αὐτοῦ, ἰδίως δὲ μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Λιούμη, τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τιμίως καὶ εὐσυνειδότης οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐνταῦθα χρηματίσαντος, παρὰ τῷ ἐνταῦθα τότε τῆς ἐποχῆς τὰ γράμματα εὐσεβοφρόνως καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου διδάσκοντι ἱερομονάχῳ Λεοντίῳ. Ὅτε δὲ κατόπιν, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἠκούσθη ἡ τῆς ἐνδοξοτάτης, ἀλλὰ καὶ πολυτλήμονος ἡμῶν πατρίδος φωνή, συγκαλοῦσα τὰ φίλτατα αὐτῆς τέκνα, ὅπως ἀποσεισῶσι τὸν ἐπὶ τοῦ ὠραίου αὐτῆς τραχήλου αἰσchrῶς ἐπικαθήμενον βαρὺν καὶ δυσφόρητον τῆς δουλείας ζυγόν, τότε καὶ αὐτὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνωτισιάμενος τὴν γλυκεῖαν τῆς μητρὸς φωνὴν ἔσπευσεν προθύμως νὰ προσφέρῃ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ λαμπρὸν, ἀλλ' ἀτελές, φεῦ! ἔτι τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν οἰκοδόμημα. Ὅθεν καὶ ὑπὸ τὴν κυανόλευκον σημαίαν τοῦ ἐνδόξου ἀγωνιστοῦ καὶ μάρτυρος Δ. Λέκα, τοῦ ἀοιδίμου φιλέλληνος Φαβιέρου, τοῦ ἐνδόξου καὶ ἀειμνήστου Μακρυγιάννη, καὶ πολλῶν μεγαθύμων ὀπλαρχηγῶν κατέταξεν ἑαυτὸν, καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τὸν μέγαν ἐκεῖνον καὶ ἐνδοξον, ἀλλὰ καὶ ἄνισον ἀγῶνα, τῆς εὐσεβείας καὶ ἐλευθερίας κατὰ τε τῆς ἀσεβείας καὶ αἰσchrᾶς τυραννίας καὶ κατὰ τὴν πολιορκίαν δὲ τῆς ἐπὶ τε λαμπρᾷ τέχνῃ καὶ τῇ λοιπῇ εὐκλείᾳ φημιζομένης ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐγκλεισθεῖς καὶ διατελέσας ἐν αὐτῇ, ὑπέστη τὰς ἀνηκούστους τῆς πολιορκίας κακουχίας καὶ τὰ ἀφόρητα δεινά, γενναίως καὶ κρατερῶς ὑπὲρ τῆς Πίσεως καὶ τῆς Πατρίδος μαχόμενος(1). Ὅτε δὲ τέλος ἠυδόκησεν ὁ μέγας Θεὸς γλυκεῖα νὰ ἀνα-

τείλη ἢ τῆς ἐλευθερίας ἀκτίς καὶ νὰ κατευνασθῆ τὸ τρικυμιῶδες ἐκεῖνο τῆς ψυχικῆς ἀγωνίας καὶ παραχῆς πέλαγος, ὁ μακαρίτης δὲν ἐζήτει διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ δικαιώματα, παρενοχλῶν τὴν Σ. Κυβέρνησιν(2), διότι ἐθεώρει ὅτι ἐξετέλεσε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὸν αὐτοῦ καθήκον καὶ ἐπανεπαύετο εἰς μόνην τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐλευθερίας Αὐτῆς. Ἄλλ' εἰς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀνέλαβε τὸ ἐντιμον ἔργον τοῦ ἐμποροβράπτου τῆς ἐποχῆς ἐν ὑπερβαλλούσῃ τιμιότητι καὶ δικαιοτάτῃ ἀναστροφῆς, ζωηρὸν φέρων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτον μόνον εἰς καύχημα τοῦ βίου προβαλλόμενος. Καὶ ὄντως καύχημα τοῦ βίου ἐστὶν ὁ τοῦ Κυρίου φόβος. Τοῦτο δὲ διδάσκει ἡμᾶς τρανῶς τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν λόγιον, λέγον «Πλούσιος καὶ ἐνδοξος καὶ πτωχός, καύχημα αὐτῷ φόβος Κυρίου».

Ἄλλ' ὁ ἀοίδιμος, ἀγαπητοί, παιδιόθεν ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ διάπυρον τὸν πόθον τῆς τοῦ Ὑψίστου λειτουργίας. Διὸ ἐν τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ὑπηρετεῖ, καὶ ἐψάλλεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ προεχειρίσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀναγνώστου, ὅπερ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας ἤτό τι σεβαστὸν ὑπουργημα. Ἐπληρώθη δὲ ὁ πόθος αὐτοῦ τῇ τοῦ Θεοῦ εὐδοκίᾳ ἐν ἔτει 1852, ὅποτε προεχειρίσθη εἰς τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα. Καὶ ὡς ἱερεὺς δὲ ὁ μακαρίτης ἐπαξίως τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματος ἐπολιτεύθη, καὶ τὴν ἀναστροφὴν αὐτοῦ πρότυπον εὐσεβείας καὶ ταπεινοφροσύνης καὶ σεμνότητος παρέστησεν εἰς τὰ λογικὰ αὐτοῦ πρόβατα, εὐκαίρως ἐφιστάμενος εἰς τὰς πνευματικὰς αὐτῶν χρείας, καὶ ὁδηγῶν αὐτὰ διὰ τῶν θείων ἐντολῶν καὶ τῶν ψυχρῶσθηρίων αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν εὐθαλή πύαν τῆς ψυχικῆς ἀναπαύσεως (3). Ὅχι ἀκαταλλήλως ἤθελέ τις ἐφαρμῶσει ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ τούτου προσώπου τὸ λόγιον ἐκεῖνο «Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου Σου κατέφαγέ με». Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητοί, φλογώδης ζῆλος τῆς πρὸς τὸν

Ἐπίστον λειτουργίας κατέφλεγε τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀείμνηστος μητροπολίτης Ἀθηνῶν Νεόφυτος, ὁ ἐπ' ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ καὶ ἐκκλησιαστικῇ παιδείᾳ διαλάμπας, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο οὐδὲν ἄλλο, εἰ μὴ μόνη θεία διδασκαλία καὶ ἀλήθεια καὶ οὐδέποτε ψεῦδος, οὐτινος τὸ πρόσωπον καὶ ὁ λόγος ἐνέπνεε σεβασμόν, οὐτινος ἡ εὐθύτης καὶ τὸ φιλοδίκαιον καὶ ὁ ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας ζῆλος θὰ διασημίζωνται καθ' ἅπαντα τὸν αἰῶνα, ἐκτιμῶν τὸν ζῆλον τοῦ μακαρίτου, κατέστησεν αὐτὸν οὐ μόνον πνευματικόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτοφόρησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωτοπαπᾶ (4). Ἡγάπα προσέτι ὑπερβαλλόντως ὁ μακαρίτης τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο παραίτιος οὐχὶ μόνον τῆς ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον ἐκ βάθρων ἀνακαινίσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' ἐσχάτων τοιχογραφήσεως αὐτοῦ δι' ἱερῶν εἰκότων (5).

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ αἰδεσιμώτατος πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Βίμπος, πρῶτον μὲν ὡς πολίτης χρηστός καὶ τίμιος καὶ τὰ μάλα φιλόπατρις, ἐπαγγελλόμενος εἰς κοινὴν ὠφέλειαν τὴν πρᾶξιν τῆς ἀρετῆς, καὶ κατόπιν ὡς λειτουργὸς τοῦ Ἐπίστου εὐσεβῆς καὶ αὐστηρὸς φύλαξ καὶ τὰ μάλιστα ζηλωτῆς τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ παρακαταθήκης τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως.

Στρέψωμεν ἤδη, ἀγαπητοί, ἐταστικόν τὸ βλέμμα καὶ ἐξετάσωμεν αὐτόν, ὁποῖος ὑπῆρξεν ὡς πατήρ. Ἀλλὰ τίς δὲν βλέπει ἐν κατανώξει καρδίας σεβασμιώτατον καὶ σοφὸν ποιμενάρχην παρὰ τῷ νεκροφόρῳ αὐτοῦ φερέτρῳ, ἀπομάσσοντα ἐκ τῶν σεβασμιῶν αὐτοῦ παρειῶν θερμὰ ἱερᾶς εὐγνωμοσύνης δάκρυα καὶ κηδεύοντα τοσοῦτον λαμπρῶς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ὡς ἄλλος πάγκαλος Ἰωσήφ, τὸν γεραρὸν καὶ σεβάσιμον αὐτοῦ πατέρα, τὸν πατριάρχην

Ἰακώβ; Γόνος ἐστὶν οὗτος εὐκλεῆς τοῦ προκειμένου νεκροῦ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, ἔτι ζῶντος, τὴν ἱερωσύνην περιβληθεὶς καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα προαχθεὶς, εἰς πολλὴν μὲν χαρὰν τοῦ μακαρίτου, εἰς ἀριπρεπὲς δὲ σέμνωμα τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας. Γόνος, ναί, οὗτος τῶν ἀκαμάτων αὐτοῦ πόνων καὶ μόχθων, καὶ πατρικῶν μεριμνῶν ἀρίδηλον ἔνδειγμα. Ἀλλὰ καὶ θυγατέρα ἐξέδοτο ὁ μακαρίτης ἀνδρὶ τὰ μάλιστα συνेतῶ, θυγατέρα, ἀπαξάπαντα φέρουσαν τὰ προσόντα πολυτίμου συζύγου καὶ φιλοστόργου μητρὸς καὶ πολλὰς τῇ πατρίδι παρεχομένην ἐλπίδας ἐπὶ διαμορφώσει καὶ ἀνατροφῇ χρηστῶν καὶ ἐναρέτων πολιτῶν. Καὶ διὰ τὰ ἄλλα δὲ αὐτοῦ τέκνα ἐμερίμνησεν ὁ μακαρίτης περιπαθῶς, καὶ δὲν ἠξιώθη μὲν νὰ ἴδῃ αὐτὰ ἀποκαταστημένα, ἔσχεν ὁμως τὸ εὐτύχημα, ὅτι ἐγκαταλείπει αὐτὰ ὑπὸ κραταίαν προστασίαν καὶ σκέπην. Ἐπ' αὐτοῦ μάλιστα βλέπω ἐφαρμοζόμενον καὶ τοῦτο τὸ ῥητόν, τὸ ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Παροιμιῶν ἀναγεγραμμένον, «Καλῶς ἐντροφίσει πατὴρ δίκαιος, ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφρανθήσεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ».

Οὕτως, ἀγαπητοί, ἀποβαίνουσιν ἀγαθὰ τὰ ἔσχατα ἐκείνων, οἵτινες, διερχόμενοι τὸν κόσμον τοῦτον τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς κακίας, τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης, ἔχουσι πάντοτε ἐνοικον ἐν ἑαυτοῖς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις αὐτῶν τὸν νόμον τοῦ Κυρίου. Οὕτως εὐλογεῖται ἡ ἡμέρα τῆς τελευτῆς αὐτῶν. «Τῷ φθουμένῳ τὸν Κύριον εὖ ἔσται ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ εὐλογηθήσεται». Ἀλλὰ δὲν περιορίζεται ἡ ἀντιμισθία τῶν ἐν Κυρίῳ ζησάντων μόνον εἰς τὰ ἀγαθὰ ἔσχατα καὶ εἰς τὴν εὐλογημένην ἡμέραν τῆς τελευτῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετανίστανται οὗτοι εἰς τὴν ἄνω ζωὴν, ἐνθα ἀπάτη οὐ πολιτεύεται καὶ διαβολὴ οὐ

πιστεύεται, και ψεύδος οὐ καταμίγνυται, και κολακεία χω-
ρον οὐκ ἔχει· εἰς τὴν ἄνω ζωὴν, τῆς ὁποίας ἡδονὴ και
λύπη, φόβος και θάρσος, πενία και πλοῦτος, δουλεία και
κυριότης, και πᾶσα τοιαύτη τοῦ βίου ἀνωμαλία πορρωτά-
τω ἀπέχουσιν (ἀπέδρα γάρ, φησὶν, ἐκειθεν, ὁ Προφητά-
ναξ, λύπη, ὀδύνη και στεναγμός), και ὅπου ἀντὶ τούτων
ἀμαράντινος τῆς δόξης στέφανος και εὐφροσύνη, τέλος
οὐκ ἔχουσα. Ὡ ἀξίωσον, Κύριε, τούτων πάντας τοὺς
λατρευτὰς τοῦ θείου Σου ὀνόματος.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εὐσεβήσαντες εἰς ἕκαστος
και πάντες ὁμοῦ ἐν τῷ ἀδύτῳ τῆς καρδίας ἡμῶν τεμένει
τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ προκειμένου νεκροῦ, και καταλεί-
ποντες τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ πένθους, ἔνθα ἀναπαύονται
μυριοπόθητοι πατέρες και συγγενεῖς και φίλοι και γνώρι-
μοι, και τὸ ὕστατον προσβλέποντες τὴν περιβεβλημένην
τῇ ἱερατικῇ χάριτι αὐτοῦ μορφήν, ἃς ἐκφωνήσωμεν ἐκ
βάθους καρδίας. Σπυρίδωνος τοῦ ἐναρέτου και χρηστοῦ
πολίτου, και ἀγωνιστοῦ τῆς πατρίδος αἰωνία ἡ μνήμη·
τοῦ εὐλαβεστάτου και σεβαστοῦ ἱερέως αἰωνία ἡ μνήμη·
τοῦ φιλοστόργου και ἀκαμάτου πατρὸς αἰωνία ἡ μνήμη.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΟΥ ΛΟΙΔΙΜΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΙΜΠΟΥ

ΥΠΟ

ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ Χ. ΜΗΝΟΓΟΥΛΟΥ

Ιεροδιακόνου και φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

» Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον
» τετέλεκα, τὴν πίστιν τητήρηκα· λοιπὸν ἀπό-
» κειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀπο-
» δώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος
» Κριτῆς· οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ και πᾶσι τοῖς
» ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

(Β', Τιμῶν. δ', 7—9).

§ 4. Ταῦτα ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος, σεβασμιώτατε Μη-
τροπολιτα, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς και πάντες οἱ ἐν Χριστῷ
ἀδελφοί, οἱ συνελθόντες σήμερον εἰς τὴν τέλειν τοῦ
μνημοσύνου τοῦ ἐν Κυρίῳ ἀποθανόντος πρωτοπρεσβυτέρου
Σπυριδῶνος Βίμπου· ταῦτα τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ
θεσπέσιος Παῦλος, θεοπρεπῶς διετράνωσεν. Ταῦτα ὁ τῶν
ἐθνῶν ἀπόστολος, ὑπὸ πνεύματος ἀγίου φερόμενος, οὐ
μόνον περι ἑαυτοῦ ἀπεφήνατο, ἀλλὰ και περι πάντων
τῶν ἠγαπηκότων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου· οἴτινες και
αὐτοὶ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, τὸν δρόμον
τετελεχότες, και τὴν πίστιν τητηρηκότες, δικαίως ἀπο-
λαύσουσι τοῦ τῆς δικαιοσύνης στεφάνου, ὃν ἀποδώσει αὐ-
τοῖς ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτῆς. Ἄλλ'
εἰς τούτων ἐγένετο και ὁ ὑπὲρ οὔ τὸ μνημόσυνον σήμε-

ρον τελείται, ὡς ἐκ τῶν συντόμως ῥηθησομένων περὶ αὐτοῦ δηλωθήσεται.

§ β'. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος διακαῶς ἐπιποθήσας ν' ἀποτίσω πρὸς τὸν ἤδη ἀφ' ἡμῶν μεταστάντα πολλοστὸν φόρον βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, ἐτόλμισα νὰ παρυσιασθῶ ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ νὰ ἐξυφάνω τὰ κατ' αὐτόν, ἀποβλέψας οὐχὶ τόσον εἰς τὰς ἐμὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις, ὅσον εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ τὴν τῶν ἀκροαζομένων ἐπιείκειαν· ἄλλως τε ὄφειλον νὰ σιγήσω, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου ἐκεῖνο « σ ι γ ῆ ν ἀ γ α θ ὄ ν, ὅ κ α π α ρ ε ο ν τ ι κ ἄ ρ ῥ ο ν ε ς », τόσῳ δὲ πλέον, ὅσῳ ἄλλοι πολλῶ ἔμοῦ κάρρονες ἐξεφώνησαν ἤδη λόγους ἐμπρέποντας, ἀποχρώντως ἐξυμνήσαντες τὰς ἀρετὰς τοῦ δι' ὃν σήμερον τὸ μνημόσυνον τελείται.

§ γ'. Ὁ μακαρίτης Σπυρίδων Βίμπος πρωτοπρεσβύτερος, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποίου ἀναπέμπονται σήμερον αἱ δεήσεις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ χεῖρες ἀρχιερατικαὶ τὴν ἀναίμακτον θύουσι θυσίαν, ἐγεννήθη περὶ τὸ 1800 ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις ἐκ γονέων οὔτε πλουσιῶν, οὔτε περιδόξων, ἀλλὰ ταῖς χριστιανικαῖς ἀρεταῖς κεκοσμημένων, εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων, οἵτινες ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ἐδίδαξαν καὶ ἐθήλασαν αὐτόν μετὰ τὸ γάλα τῆς χριστιανικῆς εὐσεβείας. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μιχαήλ, ἐκ τοῦ χωρίου Σπάτα τῆς Ἀττικῆς καταγόμενος, ἦτο πρότυπον ἀπλοῖκου, καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐναρέτου ἀνθρώπου· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Φυλακτὴ διεκρίνετο ὡς γυνὴ θεοσεβестаτὴ καὶ δραστηριωτάτη. Μικρὸς ὄρφανισθεὶς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπαιδεύθη κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν ὑπὸ τῆς μητρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ γράμματα παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ ἱερομονάχῳ Λεοντίῳ, ὅστις ἀπολαύων φήμης τὰ μάλιστα ἐναρέτου καὶ εὐσεβοῦς ἀνδρός, διετήρει ἐνταῦθα, ἐν Ἀθήναις, παιδαγωγεῖον, ἔνθα καὶ ἄλλοι πολλοὶ

ἐπαιδεύθησαν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀειμνήστος Γεώργιος Λιούμης, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διαπρέψας ὡς ἔφορος Ἀττικῆς καὶ ἐπὶ ἄκρα τιμιότητι διακριθεὶς. Ὁ μακαρίτης ἔμαθε μὲν ὀλίγα γράμματα ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν περιστάσεων, ἦτο ὅμως τὰ μάλιστα φιλόμουσος, καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ διακαοῦς ζήλου ὑπὲρ τῶν γραμμάτων, καὶ μάλιστα τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἅτε δὴ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ἐπιθυμῶν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι νὰ περιβληθῆ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἐφ' ᾧ καὶ προεχειρίσθη ἀναγνώστης, ὅπερ τότε ἐθεωρεῖτο ζηλωτὸν καὶ τὰ μάλιστα σεβαστὸν ἀξίωμα. Ἀδιαλείπτως δ' ἀναγνώσκων διάφορα ψυχωφελῆ, καὶ ἰδίως ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἐγίνετο κρείττων ἑαυτοῦ.

§ δ'. Ἀλλὰ μετὰ τῆς ψυχικῆς εὐσεβείας συνηύξανεν ἐν αὐτῷ καὶ ἡ ἀληθὴς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη. Διὰ τοῦτο, εὐθύς ὡς κατὰ τὴν ἠρωϊκὴν ἐπανάστασιν τοῦ περικροτουμένου ἔτους 1821 κατέπεσεν ἡ ὑσπληγῆ τοῦ ἐθνικοῦ σταδίου, καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων, ὡς οἱ ἐνούαλοι παιᾶνες, κατέπληξε τοὺς πολεμίους καὶ περιφρονητὰς τῆς ἀληθινῆς πίστεως· εὐθύς ὡς ἤχησεν ἡ ἐθνοσωτήριος ἐκείνη σάλπιγξ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ νέου Ἰσραὴλ κατὰ τῶν νέων Χαναναίων· τότε καὶ ὁ μακαρίτης, ἐμφορούμενος ὑπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα, ἔδραμε νὰ πολεμήσῃ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν πολλῶν ὀπλαρχηγῶν, ἦτοι τοῦ μεγαθύμου καὶ στρατηγικωτάτου Ὀδυσσεῶς, τοῦ κρατεροῦ Γκούρα, τοῦ ἥρωος Λέκα, τοῦ ἀτρομήτου Γριζιώτη, τοῦ γενναιωτάτου καὶ φρονιμωτάτου Μακρυγιάννη, τοῦ ἀειμνήστου φιλέλληνος Φαβιέρου, καὶ ἄλλων μεγαλητόρων ἀνδρῶν. Ἠγωνίσθη καὶ ὁ μακαρίτης τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα, ὡς ἔχων πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐγκεκολλημένον τὸ σωτήριο παράγγελμα «Μάχου ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος», καὶ ὡς γινώσκων, ὅτι οἱ πρῶτιστοι βαθμοὶ

τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀληθινὴν πίστιν, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα. Πόσας δὲν ὑπέστη ὁ μακαρίτης μετὰ τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν καὶ συστρατιωτῶν αὐτοῦ σωματικὰς ταλαιπωρίας καὶ κακουχίας ἐν τῷ φρουρίῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ αὐτὸς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπολιορχεῖτο; Καὶ ὅμως μετὰ πόσης ὑπομονῆς καὶ καρτεροψυχίας ὑπέμενε αὐτάς, ἀλλὰ καὶ μετὰ πόσης γενναιότητος προσέφερε τὸ στήθος αὐτοῦ ἀτρόμητος κατὰ τῶν ἐχθρῶν! Καὶ εἶναι ἄρα ὁ μακαρίτης ἐναρίθμιος τῶν ἡρώων ἐκείνων τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτῶν κατέπληξαν καὶ συνεκίνησαν τὰ ἔθνη. Εἶναι ἄρα ἐναρίθμιος τῶν ἀπογόνων ἀνδρῶν τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἡρώων, τοὺς ὁποίους οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐτίμων οὐχὶ μόνον ζῶντας, δημοσίᾳ στεφανοῦντες, ἀλλὰ καὶ θανόντας, δημοσίᾳ θάπτοντες καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους ἐπιτελοῦντες, καὶ διὰ λόγων ἐπιταφίων ἐπικοσμοῦντες. Δικαίως δ' ἐτιμήθη παρὰ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως μετὰ τὸν χαλκοῦν τοῦ ἀγῶνος σταυρόν, ὅστις μετὰ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν αὐτοῦ ἀντικατέστη δι' ἀργυροῦ.

Εἶναι δὲ τὰ μάλιστα ἀξιοπεριέργον τὸ ὅτι καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ φρουρίῳ Ἀθηνῶν πολιορκίας θερμῶς ἔκαιεν ἐν αὐτῷ ὁ ζῆλος πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ψυχωφελῶν βιβλίων. Διὰ τοῦτο, ὅτε μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ φρουρίου ἠλευθερώθη τῆς πολιορκίας, δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐξελεθῶν, χρήματα συλαγωγηθέντα ἐκ τῶν ἀποθανόντων συστρατιωτῶν, ἀλλὰ μόνην τὴν σωματικὴν κακουχίαν, τὰ ὄπλα αὐτοῦ, καὶ Ἡλίαν τὸν Μηνιάτην, τὸν ὅποιον ἐπ' εὐκαιρίᾳ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας ἀνεγίνωσκεν.

§ ε'. Ἀφοῦ δὲ ὁ πανάγαθος Θεὸς ἠυδόκησε ν' ἀπαλλάξῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν δεινῶν καὶ βασάνων τοῦ πολέ-

μου και να χάριση εις αυτον την ελευθεριαν, τότε ο μακαρίτης ευχαριστήθη εις μονον το ανατειλαν αυτης λαμπρον και ζωογονον φάος, και εις το οτι ηξιώθη να ιδη ζωσαν την μητέρα αυτου, και αυτη αυτον σωθέντα εκ του πολέμου, ητις, χήρα ούσα, τοσευτον ηγάπα αυτον ως μονογενη, ώστε καθ' ολον το διάστημα της πολιορκίας της ακροπόλεως των Αθηνων ενεκαρτέρει εν προσευχαϊς και νηστείαις και μετανοίαις, ενεκα των οποίων αι χεϊρες αυτης ησαν πλήρεις τυλων και πληγών. Δια τουτο ουτε βαθμους εζήτησεν, ουτε αμοιβήν τινα των πολυμόχθων αυτου αγώνων, θεωρων οτι εξεπλήρωσεν αναπόδραστον και ιερόν καθήκον, επιβαλλόμενον υπό της φίλης Πατρίδος. Εις πορισμόν δε των προς το ζην ετραπη εις την κατά την εποχήν αυτου εμποροβραπτικην τέχνην, και μετήρχετο το εργον αυτου ευσυνειδήτως και εντίμως, ειλικρινής ων και τίμιος εις τας συναλλαγάς, και μηδὲ κατά διάνοιαν θελήσας ν' αδικήτη τον πλησιον αυτου, φύσει ων φιλαλήθης και ειλικρινής, ως υπό πάντων των ειδότων αυτον ομολογεϊται. "Ενεκα όμως της απλότητος αυτου περιεπλέχθη εις υπογραφάς ως εγγυητής, και εντευθεν σημαντικὰς υποστάς ζημίας, ηναγκάσθη να πτωχεύση· αλλ' η πτώχευσις αυτου ητο τιμιωτάτη, και ως τοιαυτη υπό του δικαστηρίου ανεκηρύχθη. Κεκοσμημένος όμως με τα προτερήματα, τα χαρακτηρίζοντα το Πελασγικόν των Άλβανων φυλον, την πιστότητα και σταθερότητα του χαρακτήρος, και το απρόμητον εν ταϊς συμφοραϊς, και ανατεθραμμένος εν ευσεβεία, ειχεν ακράδαντον πίστιν εις την θείαν Πρόνοιαν· διό εν τοις δεινοπαθήμασιν αυτου ουδέποτε απηλπίζετο, αλλά πάντοτε γενναιοψύχως εβρίπτε την άγκυραν της σωτηρίας εις την άψευδη προς τον Θεόν ελπίδα. "Οθεν αν και περιήλθεν εις μεγίστην ανέχειαν, και οικογενειάρχης ων, δεν απηλ-

πίσθη ὁμως, οὔτε παρεδόθη εἰς μέθην ἐξ ἀπογνώσεως, οὔτε εἰς ὑπαλληλίαν προσέδραμεν, ἀλλ' ἐπιβρίψας τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν παντοδύναμον τοῦ Ὑψίστου πρόνοιαν, ἤρχισε νὰ ἐργάζεται πάλιν τὴν τέχνην αὐτοῦ. Οὕτω δὲ διὰ τοῦ ἰδρωτὸς τοῦ προσώπου ἐπορίζετο τὰ πρὸς διατροφήν τῆς πολυμελοῦς αὐτοῦ οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος ἐδαπάνη πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἐν γένει δὲ ὁ μακαρίτης ὡς πολίτης ἦτο ἀγαθός, τίμιος, εὐπειθὴς τοῖς νόμοις, σεβιστός, καὶ ὑπὸ πάντων τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἠγαπᾶτο καὶ ἠνοοεῖτο.

§ 5' Ὡς οἰκογενειάρχης δὲ ἀπεδείχθη ὁ μακαρίτης ἀληθῆς σύζυγος καὶ οἰκονομικός, φιλοστοργότατος, αὐστηρὸς καὶ δραστηριώτατος πατήρ.

Ὡς σύζυγος διετέλεσε τοιοῦτος, οἷον ἀπαιτεῖ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ θρησκεία, ἥτοι «ὁμόφρων καὶ συμπαθῆς, καὶ ἀπονέμων ἀμοιβαίαν τιμὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὡς καὶ συγκληρονόμος χάριτος ζωῆς (Α', Πέτρου γ', 7.)».

Ἦτο δὲ καὶ οἰκονομικός, μὴ ἐξοδεύων τὰ ἑαυτοῦ ἐν οὐ δέοντι. Τοῦτο δὲ εἶναι καὶ λέγεται ἀρετὴ οἰκιακῆ. Καὶ πᾶς γονεὺς, προνοῶν περὶ παιδείσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ, ὀφείλει ν' ἀσχῆ καὶ τὴν ὑλικὴν οἰκονομίαν, ἥτις εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ὑλικῆς κατ' οἶκον εὐδαιμονίας, ἀλλὰ καὶ τὴν λιτότητα, ἥτις ἀρετὴ καὶ τὸ σῶμα ἐνδυναμοῖ καὶ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῶν ἐπιγείων ἐξυψοῖ.

Ὡς πατήρ ἀπεδείχθη φιλοστοργότατος, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸς συνάμα, αὐτὸς γινόμενος τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ φροντίσας περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, καὶ τῆς προσηκούσης αὐτῶν ἀγωγῆς. Ἠκολούθησεν ὁ μακαρίτης τὸ παράγγελμα τοῦ σοφοῦ Σειράχ «Τέκνα σοί ἐστίν, παί-

δευσον αὐτά, καὶ κάμψον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐτῶν (ζ', 24.)», καὶ πάλιν τὸ τοῦ Ἀποστόλου «Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου (Ἐφεσ. ζ', 4.)». Ἴνα δὲ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, λέγοντα (τόμ. ΙΑ', σελ. 160.) «Ἐκτρέφωμεν τὰ τέκνα ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, δώμεν αὐτοῖς ὑπόδειγμα ἐκ πρώτης ἡλικίας, τῆ τῶν Γραφῶν ἀναγνώσει ποιοῦντας αὐτοὺς ἐνσχολάζειν», ἐφρόντιζεν οὐ μόνον νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸν ἱερὸν ναόν, ἀλλὰ καὶ συνείθιζε κατὰ πᾶν σάββατον τὸ ἑσπέρας νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ αὐτός, ἢ διὰ τινος τῶν τέκνων αὐτοῦ, καὶ τὸ προσῆκον Εὐαγγέλιον καὶ τὴν προσήκουσαν διδαχὴν ἐκ τοῦ ἀειμνήστου Μηνιάτου, ἢ Θεοτόκη. Τοιοῦτοτρόπως, ὡς ἄλλος Τωβίτ, ἐφρόντιζε νὰ διδάσκωνται τὰ τέκνα αὐτοῦ τὰ τῆς εὐσεβείας μαθήματα.

Ἦτο ὁμοῦς συνάμα καὶ πατὴρ αὐστηρός. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ περικόπη τὴν σύμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ αὐτογνωμοσύνην καὶ ἀπειθειαν, οὔτε τῆς βακτηρίας αὐτῆς φειδόμενος κατὰ τὴν ἁγίαν Γραφήν, διδάσκουσαν «Ὅς φείδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀγαπῶν, ἐπιμελῶς παιδεύει (Παροιμ. ιγ', 24.)», καὶ ἀλλαχοῦ «Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐνδελεχῆσει μάστιγας αὐτῶ, ἵνα εὐφρανθῇ ἐπ' ἐσχάτῳ αὐτοῦ. Ὁ παιδεύων τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὀνήσεται ἐπ' αὐτῶ, καὶ ἀναμέσον γνωρίμων ἐπ' αὐτῶ καυχῆσεται (Σειρ. λ', 1—2.)».

Ὡς πατὴρ φιλοστοργότατος καὶ φλεγόμενος συνάμα ὑπὸ ζήλου περὶ τὰ γράμματα, ἐφρόντισε παντὶ σθένει καὶ μεθ' ὅλας τὰς στερήσεις νὰ παιδευθῶσι τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ γράμματα, προτιμήσας τὴν παιδείαν τοῦ ἀργυρίου κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, λέγοντα «Λάβετε παιδείαν καὶ μὴ ἀργύριον (Παροιμ. ι', 10.)».

Ὡς φιλοστοργότατος πατήρ καὶ δραστηριώτατος συνάμα ἐφρόντισε καὶ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ. Διότι τῇ θείᾳ συνάρσει ἀποκατέστησε τὴν εὐπαίδευτον αὐτοῦ θυγατέρα, μέγα τετελεκῶς ἔργον κατὰ τὸν σοφὸν Σειράχ «Ἐκδου θυγατέρα, καὶ ἔση τετελεκῶς ἔργον μέγα· καὶ ἀνδρὶ συνετῷ δώρησαι αὐτὴν (ζ', 25.)»· ὅπερ τῇ θείᾳ εὐδοκίᾳ κατὰ γράμμα ἐξεπληρώθη πρὸς μεγίστην αὐτοῦ θυμηδίαν. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ κατέλιπεν ἡμῖν καὶ γόνον διάσημον καὶ πολυμαθῆ, τὸν σεβασμιώτατον ἀρχιεπίσκοπον Μαντινείας καὶ Κυνουρίας. Ἀείποτε ἤσκει ὁ μακαρίτης Σπυρίδων τὴν κατ' Ἀριστοτέλη πολύμοχθον γένει βροτείῳ ἀρετῆν, καὶ θεαρέστως ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο εἰς τε τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ σύζυγον καὶ τὰ τέκνα κατέλιπεν ἀγαθὴν μνήμην καὶ εὐγνώμονα, διότι ὡς πατὴρ οὐδὲν τῶν καθηκόντων ἡμέλησεν. Δικαίως λοιπὸν μετὰ συντριβῆς καρδίας καὶ θερμῆς παρακλήσεως γίνονται, καὶ πάντοτε θὰ γίνωνται, αἱ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δεήσεις παρὰ τε τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων.

Διὰ τὴν προσήκουσαν δὲ ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ καθηκόντων δικαίως θ' ἀνταμειφθῆ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅπως καὶ ἐν τῷ προσκαίρῳ τούτῳ βίῳ ἀντημείφθη (διότι ἡ θεία Πρόνοια καὶ ἐνταῦθα βραβεύει τὴν ἀρετὴν), ἀξιώθεις παρὰ Θεοῦ νὰ ἴδῃ ζῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀρχιερέα καὶ πολλάκις μετ' αὐτοῦ νὰ συλλειτουργήσῃ, εἰς μεγάλην αὐτοῦ δόξαν, διότι «τέκνων ἀρετῆ, δόξα πατέρων», καὶ εἰς μεγίστην τῆς καρδίας αὐτοῦ εὐφροσύνην. Ἐνταῦθα τῇ ἀληθείᾳ ἐξεπληρώθη τὸ Γραφικὸν ἐκεῖνο «Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα (Παρ. ι', 1.)», καὶ «Καλῶς ἐκτρύφῃσαι πατὴρ δίκαιος, ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφρανθήσεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ (αὐτόθι κγ', 24.)», καὶ ἀλλαχοῦ «Παῖδευσεν υἱὸν σου καὶ ἀναπαύσει σε, καὶ δώσει κόσμον τῇ ψυχῇ σου (αὐτόθι κθ', 17.)». Καὶ ὄντως, τίς ἄλλος διὰ τὴν ψυχὴν κόσμος, καὶ εὐφροσύνη μεγαλειτέρα εἶναι εἰς φιλοστοργὸν πατέρα καὶ εὐλαβέστατον ἱερέα, εἰμὴ τὸ νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ κρείττονα κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ

οὐράνιον ὑπουργίαν ; Τίς ἄλλη εἶναι μεγαλειτέρα εὐχα-
ρίστησις εἰς τοὺς γονεῖς, ἢ τὸ νὰ ἴδωσι τὰ τέκνα κρείτ-
τονα ἑαυτῶν ; ὅπερ σπανιώτατον κατὰ τὸν ποιητὴν τῶν
ποιητῶν Ὅμηρον λέγοντα,

« Παῦροι γὰρ ται παῖδες ὁμοῖν πατρὶ πέλονται,
νοὶ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρός ἀρείους ».

(Ὀδ. Β', 276.).

Τίς δὲ ἄλλη εἶναι εὐφροσύνη πνευματικωτέρα, εἰμὴ οὗς
πατρός ἱερέως νὰ ἀκούη περὶ υἱοῦ ἀρχιερέως παρὰ τοῦ
ποιμνίου αὐτοῦ λεγόμενον τὸ τοῦ ἀποστόλου « Τοιοῦτος
ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς ». Ἄρα αὐτῷ μάλιστα ἀρμόζει
τὸ τοῦ σοφοῦ Σειράχ λόγιον « Ἴν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εἶδε καὶ
ἠύφρανθη, καὶ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ οὐκ ἐλυπήθη (λ', 5) ».

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητοί, οἱ τοιοῦτοι πατέρες κατὰ
τὰς ὀδυνηρὰς στιγμὰς τοῦ θανάτου αὐτῶν, ἀποβάλλοντες
πάντα τὰ διὰ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος
φοβερά συναισθήματα, ὡς καταλείποντες χρηστὰ τέκνα,
ἀποθνήσκουσι μετὰ τοιαύτης ψυχικῆς ἡδονῆς, μεθ' ἧς
καὶ ὁ θεοδόχος Συμεὼν, ὅτε δεξάμενος εἰς τὰς γηραιὰς
αὐτοῦ καὶ σεβασμίας ἀγκάλας τὸν Σωτῆρα Χριστόν, καὶ
κλείσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν θάνατον, ἐξεφώνησε « Νῦν ἀ-
πολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα ».

§ ζ' Ἄλλ' ὁ μακαρίτης Σπυρίδων Βίμπος ἐξεπλήρωσε
δεόντως τὰ καθήκοντα αὐτοῦ οὐχὶ μόνον ὡς πολιτῆς
καὶ οἰκογενειάρχης, οὐχὶ μόνον ὡς στρατι-
ώτης τῆς Πατριδος καὶ θεράπων τοῦ Ἄρεως
κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἀλλὰ καὶ ὡς
στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πι-
στός οἰκονόμος τῶν τοῦ Θεοῦ μυστη-
ρίων. Ἡ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων διακαῆς ἐπιθυμία τοῦ νὰ
ὑπηρετήσῃ τὸ Θεῖον ὡς ἱερεὺς ἐξεπληρώθη τῷ 1852, ὅτε
θεῖα εὐδοκίᾳ περιεβλήθη μετὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβυτέρου.
Καὶ ἐστερεῖτο μὲν τῆς ἰκανότητος τοῦ διδάσκειν, ὦν ὅμως
φύσει ἀγαθός, εὐθύς, δίκαιος, καὶ εἰς ἄκρον φιλαλήθης
« περὶ πάντα παρείχετο ἑαυτὸν τύπον τῶν καλῶν ἔργων »,
γινόμενος τύπος τῶν πιστῶν, κατὰ τὸν θεῖον ἀπόστολον,

ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίσει, ἐν ἀγνεΐᾳ (Α΄, Τιμόθ. δ΄, 12.)». Λίαν δὲ ὦν φιλακόλουθος, καὶ ταῖς τοῦ βίου πραγματεΐαις μὴ ἐμπλεκόμενος, ἐσχόλαζε περὶ μόνον τὰ ἱερατικά. Τὰ μάλιστα δὲ ὦν θεοσεβής, ἐν τῇ ἱερουργίᾳ αὐτοῦ ἀφηρεῖτο ὅλως ἀπὸ τῶν κοσμικῶν, καὶ ἀνεπτεροῦτο, οὕτως εἶπεῖν, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὸ Θεῖον. Ἦτο τὰ μάλιστα φιλαλήθης, καὶ εἰς ἄκρον ἐμίσει ἡ ψυχὴ αὐτοῦ τὸ ψεῦδος. Ἦτο ἄκακος καὶ ἀμνησίκακος. Ἐὰν δέ ποτε ἔνεκεν ὀξυθυμίας περιέπιπτεν εἰς σφάλμα τι, ἀμέσως ἐζήτει συγγνώμην. Ἠγάπα ὁ μακαρίτης ὑπερβαλλόντως τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο παραίτιος οὐ μόνον ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον νὰ ἀνακαινισθῇ ὁ ἱερός ναός τοῦ ἀγίου Δημητρίου, καὶ αὐτός ἐξ ἰδίων συνεισενεγκῶν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐσχάτων ἐσωτερικῶς νὰ τοιχογραφηθῇ δι' ἱερῶν εἰκόνων. Ἐνεκα δὲ τῆς φρονήσεως αὐτοῦ καὶ συνέσεως καὶ τῆς περὶ τὰ θεῖα εὐλαβείας, ἠγαπάτο παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Νεοφύτου Μεταξᾶ, τοῦ ἐναρέτου ἐκείνου καὶ σπανίου ἀρχιερέως, καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωτοπαπᾶ, καὶ προήχθη εἰς τὸ τῆς πνευματικῆς πατρότητος ἐπάγγελμα. Ὡς τοιοῦτος δὲ ἐγίνωσκεν ὁ μακαρίτης καὶ δεόντως νὰ ἐξαγορεύῃ τοὺς ἐξομολογουμένους, καὶ τὰ κατάλληλα ψυχικὰ φάρμακα πρὸς ἰασίν τῶν ψυχῶν αὐτῶν νὰ μεταχειρίζηται.

§ ἡ΄. Ἄλλ' ὄρισταί, φαίνεται, παρὰ Θεοῦ νὰ δοκιμασθῇ ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ ἡ ὑπομονὴ αὐτοῦ, ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια καὶ ἡ ἄκρα πρὸς τὸ Θεῖον ἀφοσίωσις. Διὰ τοῦτο πρὶν ἢ κληθῆ εἰς τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, ἠδύοχησεν ὁ πανάγαθος Θεός νὰ δοκιμασθῇ ὁ πιστὸς αὐτοῦ δούλος διὰ τῶν φοβερῶν βασάνων τῆς ἐπὶ ἐννέα καὶ ἡμισυν μῆνα διαρκεσάσης (α) δεινοτάτης ἀσθενείας τοῦ ἀσθματος, ἀποτελέσματος χρονίας τῶν πνευμόνων φλεγμονῆς νόσου, τῆς ὁποίας τὰ σπέρματα ἐγεννήθησαν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν ἱερόν ἀγῶνα ταλαιπωριῶν καὶ κακουχιῶν. Καὶ ὅμως ἐν τῇ φοβερᾷ ταύτῃ δοκιμασίᾳ οὐκ ἀπέδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ, ἀλλὰ πάντοτε εὐχαριστῶν αὐτῷ, ὡς ὁ Ἰώβ, ἐ-

(α) Ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1869 μέχρις 22 Σεπτεμβρ. 1870.

λεγε «Δόξα σοι ὁ Θεός· εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογη-
μένον.» Μόνην δὲ ἀνακούφισιν, μεθ' ὅλας τὰς ἰατρικὰς
καὶ λοιπὰς ὑπερβαλλούσας προσπάθειαι καὶ περιποιήσεις
τῶν οἰκειῶν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς υγείας αὐτοῦ, εὗρισκεν
ἐν τῇ συχνῇ καὶ πυκνῇ ἐξομολογήσει καὶ μεταλήψει τῶν
ἀχράντων μυστηρίων, καὶ ταῖς κατὰ δύναμιν ἐλεημοσύ-
ναις. Συχνάκις δὲ ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξήρχετο τὸ
ἱερὸν ἐκεῖνο λόγιον «Πότε ἤξω, καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προ-
σώπῳ τοῦ Θεοῦ (ψαλ. μά, 2.)», ἣ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι εἰς
τὰ τέχνα αὐτοῦ. Θερμῶς δὲ παρεκάλει τὸν Κύριον, ὅπως
ἀποθάνῃ, ἀφοῦ προετοιμασθῇ διὰ τῶν ἀχράντων μυσ-
τηρίων, ἐν τῷ γενεθλίῳ αὐτοῦ τόπῳ, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ,
καὶ ἐν μέσῳ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, καὶ
ταφῇ παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν Νεοφύ-
τῳ. Διὰ τοῦτο, ὅπως ἐπεθύμει, προαισθανθεὶς τὸν θάνα-
τον αὐτοῦ, καὶ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, καὶ
παρὰ πάντων ζητήσας συγχώρησιν, παρέδωκε τῷ Κυρίῳ
τὸ πνεῦμα ἐν μέσῳ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ,
εὐχόμενος καὶ εὐλογῶν, ἐν τῷ γενεθλίῳ αὐτοῦ τόπῳ,
καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐτάφη κατὰ τὸν διακαῆ αὐτοῦ
πόθον πλησίον τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Νεο-
φύτου, τὸν ὁποῖον διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως
ἐσέβετο καὶ ἠγάπα.

Τοιοιουτρόπως ὁ μακαρίτης Σπυρίδων, ἐξ ὧν εἵπομεν,
γίνεται πρόδηλος, ὅτι ἠγωνίσαστο τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς
καὶ ὡς πολίτης, καὶ ὡς οικογενειάρχης, καὶ ὡς στρατιώτης
τῆς τε Πατρίδος καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

§ θ'. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθα-
νεῖν (Ἑβρ. θ', 27.), ἐτελεύτησε καὶ αὐτὸς τὸν ἐπὶ γῆς βίον(α).
Ἐτελεύτησεν ὁμως λαμπρὰν φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐ-
τοῦ τὴν σφραγίδα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, προπεμπόμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων μέχρι
τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Ὑψίστου καὶ παρακο-
λουθούμενος ὑπὸ τῶν ἀγῶνων τῆς ἀρετῆς. Δικαίως δὲ δυ-
νάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ μακαρίτης τὸν ἀγῶνα τὸν κα-
λὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκεν,

(α) Τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1870.

καὶ ὅτι ἀπόκειται λοιπὸν αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτῆς· οὐ μόνον δὲ αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου.

§ 1. Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὲ τὸν ἔλεων καὶ εὐμενῆ ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν καθικετεύομεν, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου Σπυρίδωνος ἱερέως, καὶ τάξον αὐτὴν ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, παρορῶν αὐτῷ ὡς πανάγαθος καὶ πανοικτίρμων πάντα, ὅσα ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς ἐπλημμέλησεν, εὐχαῖς καὶ δεήσεσι τοῦ σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου, τῇ δυνάμει τῆς σήμερον τελεθεισῆς ἀναιμάκτου θυσίας, καὶ ἀπόδος αὐτῷ τὸν τῆς δικαιοσύνης στέφανον, δι' ὃν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμόχθησεν καὶ ἠγωνίασεν.

Σὺ δέ, ὦ μακαρία ψυχὴ, ἡ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ παντοκράτορος νῦν εὐρισκομένη, δέου τοῦ πανοικτίρμονος ὑπὲρ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν οἰκείων καὶ τῶν φίλων καὶ τῶν γνωρίμων καὶ παντός τοῦ ποιμνίου σου, δέου ὅπως πάντες βαδίσωσι τὴν ὁδόν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν αἰώνιον μακαριότητα, καὶ μετὰ σοῦ πλήρεις ἀγάπης καὶ χαρᾶς δοξολογῶσιν αἰωνίως τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ λατρευτὰς ἠτοίμασε τὴν αἰώνιον βασιλείαν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν.

Ἐπιγράμματα ὑπὸ Γεωργίου Κρέμου.

Κεῦθει γαῖα δέμας Σπυρίδωνος Βίμπου ἀρίστου

Ἀρητῆρος, ἀρίστου τ' ἐν ἀρητῆφίλοις·

Ὅς μάλ' ἐοῖσιν τε υἱάσιν ἢ δὲ δάμαρτι, κόρη τε

Ἡδ' ἀγαθοῖς ξείνοις τηλεδαποίς ἀγαθός.

Σῆμα δὲ πέτρου μαρμαρέοιο χέεν Θεόκλητος,

Ἀρχιερεὺς Θεοῖο, πρεσβύτατος τεκῶν.

Ἐνθάδε γῆ Σπυρίδωνος Βίμπου ὁστία κεῦθει,

Ὅς κατὰ δυσμενέων ἐν προμάχοισιν ἔην

Πάτρης· ἀρητῆρ' ἀγαθός Θεοῦ μέγαλοιο,

Κηδόμενος μερόπων, ὡς πατέρες προφρόνως

Ἀμφαγαπῶσι τέκη τε κασιγνήτους τ' ἀλόχους τε

Σῆμα δὲ χεῦε Θεόκλητος, ἐόν γε τέκος,

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(1) Πιστοποιούμεν οί υποφαινόμενοι ὄπλαρχηγοί, ὅτι ὁ Κύριος Ἀναγνώστης Βίμπος, ἐτῶν 45, ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ δήμου Ἀττικῆς, ἐξ ἀρχῆς, ὅτε ἐξεβράχη ὁ ἱερός τῆς πατρίδος ἀγών, ἀδράξας τὰ ὄπλα καὶ ὑπηρετήσας τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὰς τότε ἐποχὰς στρατιωτικῶς, παρευρέθη καθ' ὅλας τὰς κρίσιμους μάχας, ἐξόχως δὲ εἰς ἐκείνην τῆς Μαραθῶνος, Δερβενάκια, Γλυφάδα, Κολοπίθεζα, καὶ εἰς τὸ φρούριον τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν πολιορκίαν, ὅπου καὶ ἐπληρώθη, πάντοτε ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀρχηγοῦ Μακρυγιάννη καὶ Νικήτα

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας ἐδειξε ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν μέγαν, ὑπακοὴν καὶ προθυμίαν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του, τιμιότητα ἄκραν, ἀνδρείαν δὲ καὶ τόλμην ὑπερεξαίρετον εἰς τὰς κατὰ τῶν τυράννων μάχας.

Εἶνε ἄξιος τοῦ παρά τῆς Α. Μ. προσδιορισθέντος ἔθνοςήμου διὰ τοὺς ὑπὲρ πατρίδος κραταιῶς ἀγωνισθέντας.

Διὰ κατ' αἴτησίν του δίδομεν τὴν παροῦσαν πιστοποίησιν διὰ γὰ τοῦ χρησιμεύσῃ, ὅπου ἀνήκει.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Μαρτίου 1844.

Οἱ ὄπλαρχηγοί

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΩΛΕΤΗΣ. ΜΑΚΡΙΓΙΑΝΝΗΣ. ΣΤ. ΒΛΑΧΟΣ. ΧΡ. Χ. ΠΕΤΡΟΥ.
Ι. ΤΟΥ ΓΚΟΓΡΑ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΩΣΤΑΣ.

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ὀπισθεν ἐξ ὑπογραφῶν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 31 Μαΐου 1844.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν.

(Τ Σ.)

Α. ΠΕΤΡΑΚΗΣ.

Ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 26 Ἰουνίου 1865 (ἀριθ. Πρωτ. 4265. — Γενικοῦ μητρώου 728).

(2) Ἦτις ὁμῶς ἐκτιμήσασα τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀγῶνας αὐτοῦ, τὸν ἐτίμησε (ἀρ. ἐγγράφου 6502, 17 Ἰουνίου 1844) διὰ τοῦ χαλκοῦ ἀριστείου, ὅπερ μετὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ἀντηλλάγη διὰ τοῦ ἀργυροῦ.

(3) Ὁ μακκρίτης ὡς ἱερεὺς ὑπηρετήσας κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς κοιμησέως τῆς Θεοτόκου, τῷ ἐπιλεγομένῳ τῆς Κολοκουθῶς, εἶτα ἐν τῷ τῆς Χρυσοκαστριωτίσσης, κατόπιν ἐν τῷ τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἄριθ. ^{Πρ. 1428}
_{Δικ. 386}

(4)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ.

*Πρὸς τὸν αἰδεσιμώτατον πρεσβύτερον καὶ πνευματικὸν
Κύριον Σπυρίδωνα Βίμπον.*

Ἐχοντες δείγματα τῆς μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐκπληρώσεως τῶν ἐμπιστευθέντων σοι ἱερῶν καθηκόντων, καὶ μάλιστα τὴν ἣν ἔχεις ῥοπήν πρὸς τὴν φιλομάθειαν, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς περιπαθοῦς φροντίδος καὶ ἐπιμελείας, ἣν κατέβαλες ὑπὲρ τῶν μέσων καὶ τῶν ὑλικῶν σου δυνάμεων, τοῦ νὰ μορφώσῃς τὰ τέκνα σου οὕτως, ὥστε νὰ ᾧσι χρήσιμα τῇ τε Ἐκκλησίᾳ καὶ πολιτείᾳ, καὶ θέλοντες νὰ δώσωμεν τῇ αἰδεσιμότητι σου δείγμα τῆς πρὸς σέ ἐξαιρέτου ὑπολήψεως ἡμῶν, σὲ τιμῶμεν κατ' ἐκκλησιαστικὴν φιλοτιμίαν διὰ τοῦ παρόντος ἐπισήμου ἐνδεικτικοῦ ἡμετέρου ἐγγράφου τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἀξιώματι τοῦ πρωτοπαπᾶ τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροπόλεως.

Ὅθεν ὑπάρχεις ἀπὸ τοῦδε καὶ λέγεσαι τοιοῦτος, ἀπολαμβάνων πᾶσαν τὴν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀποδοδομένην καὶ ὀφειλομένην τιμὴν, φέρων ἐν ἀπάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς ἐπιγονάτιον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1861.

(Τ. Σ.)

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΝΕΟΦΥΤΟΣ.

Ἀναγνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς ὡς τοιοῦτον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Νοεμβρίου αἰωξβ'.

(Τ. Σ.)

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΦΙΛΟΣ.

(5) Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ἀγίου Δημητρίου ἐπὶ τῆς βορεινῆς ἀψίδος ὑπάρχει χρυσοῖς γράμμασιν ἡ ἐπιγραφή.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αἰωξζ', ἱερατευόντων μὲν τῶν αἰδεσιμωτάτων Σπυρίδωνο Βίμπον, Ἰω. Δέρβου, Ἰω. Μαντσάκου, ἐπιτροπευόντων δὲ τῶν κυρίων Π. Βερσῆ, Θ. Δέγλερῃ καὶ Σ. Λέκα, ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς, δαπάνῃ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ταμείου, ἐτοιχογράφη διὰ χειρὸς Σπυρίδωνο Χατσῆ Γιαννοπούλου καὶ Νικολάου Σαραντιδου.

ΠΛΑΣΤΙΓἘ 27 Σεπτεμβρ. 1870. Ἄρ. 150.

Ἀπεβίωσε πλήρης ἡμερῶν καὶ ἐτάφη τὴν παρελθοῦσαν τετάρτην (γρ. τρίτην) ὁ αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς Σ. Βίμπος, πατὴρ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Μαντινείας. Ἡ κηδεία του ὑπῆρξεν ὄντως μεγαλοπρεπής· τρεῖς ἀρχιερεῖς καὶ πλῆθος ἄπειρον Ἱερέων καὶ Ἱεροδιακόνων παρῆσαν εἰς τὴν νεκρόσιμον· ἄπειρον δὲ πλῆθος ἐλκεκτοῦ κόσμου, πρὸς δὲ καὶ οἱ πρόων Πρωθυπουργοὶ κ. κ. Βούλγαρης καὶ Κουμουνοῦρος παρῆσαν ἐν τῇ κηδείᾳ· ὁ δὲ σεβαστὸς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Κοντογόνης ἐξεφώνησε σύντομον, πλὴν λίαν περιεκτικὸν λόγον.

Ὁ μακαρίτης ὑπῆρξεν ἐν τῷ βίῳ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀρετῆς καὶ κοσμιότητος. Ἦτο μὲν μικρᾶς παιδείας κάτοχος, πλὴν ἐγίνωσκε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν παιδείαν, διὸ καὶ ἀνέθρεψε καὶ ἐξεπαίδευσε τόσον τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὅσον καὶ τὴν μόνην θυγατέρα του ὅχι μόνον χριστιανικῶς ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ νάματα τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας. Πόσον εἶδομεν εὐφραίνόμενον καὶ ἀγαλλόμενον τὸν μακαρίτην, ὅταν πρὸ δύο ἐτῶν καὶ οὗτος, ὡς ἀπλοῦς Ἱερεὺς συνέπραττε κατὰ τὴν ἱεροτελεστείαν τῆς χειροτονίας τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του ὡς Ἀρχιεπισκόπου Μαντινείας καὶ Κυουρίας. Ἐβίωσεν ὁ μακαρίτης ἐν αὐταρκίᾳ καὶ λιτότητι, καὶ ἀπῆλθεν ἐν κόλποις Ἀβραάμ εὐχαριστημένος καὶ ὡς ἀληθῆς τοῦ Χριστοῦ Ἰσραηλίτης. Αἰωνία ἡ μνήμη του, γαίαν ἔχει ἐλαφράν.

ΤΡΙΚΟΡΦΑ, 3 Ὀκτωβρίου 1870. Ἄρ. 422.

Ἡ πρὸς Κύριον μετástasis τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως Σπυρίδωνος Βίμπου, πατρὸς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαντινείας καὶ Κυουρίας ἐνεποίησεν οὐ μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἀλγειωτάτην ἐντύπωσιν ἐν ταῖς καρδίαις πάντων, καὶ μάλιστα τῶν εἰδότων καὶ μετ' αὐτοῦ φιλίαν συναψαμένων. Διότι ἀληθῶς ἦν χρηστὸς ἀνὴρ καὶ ἐν χρηστότητι καὶ πάσῃ σεμνότητι καὶ εὐσεβείᾳ ἐπιτελῶν τὰ τε ἱερατικὰ καὶ κοινωνικὰ καθήκοντα ἐφείλκε τὴν ἀγάπην, τὴν τιμὴν καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων τῶν ὁρῶντων καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ἀναστρεφόμενων. Μετ' ἴσης δὲ ἀκριβείας διεξαγαγὼν τὰ οἰκογενειακὰ καθήκοντα καὶ ἐνπαιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου ἐκθρέψας τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, ἠξιώθη ἵνα ἴδῃ τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ υἱὸν κοσμοῦντα τὸν θρόνον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπικῆς. Οὕτω δὲ καὶ ὡς Ἱερεὺς καὶ ὡς πολίτης καὶ ὡς οἰκογενειάρχης ὀσίως καὶ δικαίως καὶ θεοφιλῶς διαβίωσας, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἡμέρας παρακλήσεως καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἰδὼν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἡτοιμασμένην αὐτῷ κατάπαυσιν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη μακαρίτα Πάτερ!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050692

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΕΜΟΥΣ

A00515

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ